

Kracht

Deel 2 van het Eigen Kracht Duet

Deel 4 van de Bad Girls reeks

Kracht

Bad girls, Volume 4

Cecilia Campos

Published by Bad Girl Books, 2019.

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

KRACHT

First edition. December 22, 2019.

Copyright © 2019 Cecilia Campos.

Written by Cecilia Campos.

Spotify Playlist

Tijdens het schrijven laat ik me altijd inspireren door muziek. Als je Spotify® hebt, kun je meeluisteren met alle nummers waar ik tijdens het schrijven naar geluisterd heb en die in sommige gevallen ook een grote rol binnen het verhaal spelen.

Zoek op Spotify naar Eigen Kracht¹ om de speellijst te luisteren.

1. <https://open.spotify.com/user/ceciliafields/playlist/6HcuavDOdp1ft4R30rYaow?si=QKcAOuV1QZG7ortusiORKg>

Proloog

Guillermo

‘EN TOEN KWAM KONING Maradona...’

‘Heette de koning echt Maradona papa? Wat een rare naam!’
Onderbreekt mijn oudste dochter Lorena.

‘Ja! Hij was de beste koning ter wereld, want hij kon supergoed voetballen en alle prinsen wilden later zoals hem zijn.’

Mijn hoofd gaat enthousiast op en neer. Mijn vrouw en ik doen altijd een verhaaltje voor het slapengaan en dat doen we om en om: zij de ene en ik de andere dag. Ik heb een hekel aan voorlezen, vooral voorlezen in het Nederlands, want dat is een van de weinige dingen waar ik niet zo goed in ben. *Vind je me verwaand? Ik spreek gewoon de waarheid.*

‘Ik wil geen voetballer worden als ik ouder ben,’ verklaart mijn jongste dochter Melina resoluut en trekt haar dekontje iets omhoog. Ik verschuif mijn billen. We liggen met zijn drieën op haar roze bed, ik in het midden en een meisje aan elke kant.

‘Nee? Wat wil jij dan zijn *amor mio?*’

Ze kijkt me alsof ik de stomste vraag ooit heb gesteld en antwoordt: ‘Ik wil groot zijn, natuurlijk!’

‘O, ja. Natuurlijk!’ Beam ik.

‘Maar, ik dacht dat *jij* de beste voetballer ter wereld was, papa.’ Lorena’s vraag is logisch aangezien ik ze altijd vertel dat er maar één de beste kan zijn en dat ik dat ben.

‘Dat ben ik ook. Ik ben Koning Maradona natuurlijk.’

Mijn jongste reageert op enthousiaste toon: ‘Gekkie! Jij heet toch niet Mannanonna? Jij heet Guillermo!’ Grappig hoe ze wel moeite heeft met het uitspreken van Maradona, maar niet met mijn naam.

‘In dit verhaal wel. Hij is de baas van heel voetballand en hij heeft een heel belangrijke taak.’

‘Welke dan?’ Ze kijkt me aan, alsof ze doorheeft dat ik onzin vertel en dit niet echt een sprookje is.

‘Hij is jullie vader.’

‘O!’ Hoor ik ze tegelijkertijd zeggen. Leuk hoe ze meteen met me eens zijn dat dat inderdaad de belangrijkste taak op aarde is. Ze lijken me weer te geloven en ik kan door met mijn bedtijdverhaal.

‘Maar toen nog niet, want eerst moest Prinses Barbara gered worden uit de verschrikkelijke klauwen van een groot en lelijk monster.’

‘Prinses Barbara, dat is mama!’ Melina wordt met de tweede enthousiaster en beweegt heen en weer op haar plek.

‘Ja, dat was jullie moeder.’

De kleine springt overeind en steekt haar vingertje in de lucht: ‘Waarom draagt mama altijd zoveel make-up?’ *En we dwalen weer eens af...*

‘Ze denkt dat ze er dan mooier uitziet,’ leg ik uit.

‘Dan zou jij ook make-up moeten dragen papa!’ Haar blik is serieus en ik kan niet anders dan lachen.

‘Ik zal het eens proberen.’ Ik aai over haar bolletje en druk haar iets dichtert tegen me aan.

‘Wat voor monster papa?’ Lorena is al wat ouder en blijft gelukkig wel bij de les.

‘Een geheim monster. Een monster dat er altijd wel was geweest, waarvan Prinses Barbara het bestaan niet wist, maar die met de jaren groter en groter werd, waardoor ze steeds meer macht kreeg. Ze had de kracht om haar te maken of te breken, zoveel macht had het.’

‘Eng!’ Melina kruipt iets dichtert tegen me aan.

‘Moest Koning Maradona vechten tegen het monster?’

‘Nee. Prinses Barbara moest dat zelf doen.’

‘Maar... kan een Prinses zelf vechten? Dat is toch gevaarlijk?’

‘Ja dat klopt. Toch moest ze zelf het monster verslaan, want het was haar monster en als iemand anders dat voor haar had gedaan, zou het monster gewoon weer terugkomen.’

‘En wat deed de Koning dan, terwijl de Prinses tegen haar monster vocht?’

‘Hij vocht ook... op zijn eigen manier.’

‘Waar vocht hij dan voor?’ Lorena kijkt nu heel bezorgd. Ik denk dat ze ergens wel begrijpt dat dit verhaal gebaseerd is op ware gebeurtenissen.

‘Voor hun sprookje.’

1. Dirty talk

Barbara

☛ *Ai chihuahua.* Dat was lekker.' We liggen naast elkaar op bed, buitenadem, starend naar het plafond. Ik geloof dat ik mijn vrouwelijke delen nog steeds voel kloppen. Hoe lang duurt dit orgasme wel niet?

'Krijgen we nu de nabeschouwing?' De lachende toon waarmee hij de vraag stelt, leidt me af van mijn pulserende delen en wanneer ik in zijn lachende gezicht kijk, word ik onzeker.

'Nabeschouwing? Zoals bij een voetbalwedstrijd bedoel je?'

'Ja, dat is precies wat ik bedoel, Bebé.'

'Mag ik soms niets zeggen na de seks?' Ik draai me om, zodat ik op mijn buik lig en duw mezelf met mijn ellebogen omhoog om op mijn rechterhand op mijn hoofd te rusten. Ik kijk hem aan. Deze nieuwe positie helpt om me minder kwetsbaar te voelen.

'Jij mag zeggen wat je wilt, wanneer je dat wilt zeggen, *mi amor*. Ik klaag niet. Het valt me alleen op dat je nogal spraakzaam bent na de seks.' Hij streelt zachtjes mijn arm als geruststellend gebaar.

'Ben ik dat?' Terwijl ik de vraag stel, probeer ik me onze afgelopen seksuele ontmoetingen te herinneren, maar er staat me zo gauw niets bij.

‘Ja,’ bevestigt hij en zijn zelfverzekerdheid zorgt ervoor dat ik nu toch wel benieuwd word.

‘Wat zeg ik dan zoal?’

‘Je houdt ervan om de hele ervaring aan mij terug te vertellen, alsof ik er zelf niet bij ben geweest.’

‘Echt?’ Waarom voel ik mijn maag omdraaien? Ik hoef me toch nergens voor te schamen?

‘Ja, echt, dat is zo schattig. Je zegt dan “dat was lekker schatje, hoe je zo diep in me was, je bent nog nooit zo diep geweest” of je vertelt me dat ik precies goed bezig was met mijn twee vingers die er vervolgens drie werden en je op precies het juiste plekje aanraakten. Of je vertelt me dat je zo van mijn mond genoot en dat je hoopt dat ik jouw mond ook lekker vond, alsof er enige twijfel kon zijn gezien het feit dat ik slechts een paar momenten ervoor harder dan ooit was klaargekomen. Zo. Verdomd. Schattig.’

‘Ik ben niet schattig.’ *Kan de vernedering nog groter worden?*

‘O, jawel. Zoals je me vertelt wat je zo lekker vond, met dat schattige, zachte stemmetje van je en je rode wangetjes die nog gloeien: dat is het schattigste dat ik ooit heb gezien.’

‘Ik ben vijfendertig en vrouwen van mijn leeftijd zijn niet schattig.’ *Echt ze moesten nieuwe methodes ontwikkelen om deze mate van vernedering te kunnen meten.*

‘Ga vooral door met ontkennen, Bebé, want dat vind ik alleen maar schattiger.’ Hij aait mijn gezicht met zijn duim en duwt mijn haar naar achteren. ‘En ook tijdens de seks, de dingen die je zegt zijn zo fucking snoezig dat ik er helemaal wild van word.’

‘Praat ik tijdens de seks?’

Ai chihuahua... wat zeg ik dan allemaal? Volgens mij is de vernedering compleet en gaat mijn hoofd ontploffen. Dit gesprek gaat de verkeerde kant op en ik besluit dat ik geen gesprekspartner meer wil zijn. In een poging uit bed te vluchten, duw ik mezelf rechtop, maar Guy laat dat niet toe en voor ik het weet, heeft hij me met mijn voorkant schuin tegen zijn torso aangedrukt en zo strak vast dat ik geen kant meer op kan.

‘Vanwaar de paniek, Bebé? Ik vind het geweldig.’ Met beide handen pakt hij mijn gezicht, zodat ik hem aan moet kijken.

‘Blijf het vooral doen, lieverd. Het is het meest sexy ding dat ik ooit heb meegemaakt en het maakt mijn pik harder dan hij ooit is geweest.’

De adem die ik onbewust inhield ontsnapt me. Nu pas merk ik hoe opgelucht en blij ik word dat ik de vrouw ben die hem harder maakt dan hij ooit is geweest. Want welke vrouw wil dat niet? Dat is toch het grootste compliment dat je kunt krijgen?’

‘Wat, in het bijzonder, zeg ik dan? Waar je zo, hard van wordt?’ Mentaal geef ik mezelf een schouderklopje. Ik moet het antwoord weten, en ik moet alle antwoorden weten zodat ik die dingen straks bewust tijdens de seks kan zeggen.

‘Laat me denken...’ Vol spanning wacht ik zijn antwoord af. *Voel ik daar weer wat opzwellen? We hebben net seks gehad en hij kan er nu weer tegenaan? Zo snel?*

‘Ik vind het heet als je me vraagt of ik je oraal wil verwennen. Ik bedoel, jij bent de enige vrouw op aarde die de woorden *oraal verwennen* zou gebruiken.’ *Echt waar?*

‘Hoe moet ik het anders noemen dan?’

‘Nou, ik geloof dat ze dat tegenwoordig *likken* noemen. Wil je mijn poesje likken? Of wil je aan mijn klitje zuigen? Of wil je me beffen? Wil je me oraal verwennen is typisch Barbara.

Elke keer als ik je die nette woorden hoor gebruiken, wil ik alle netheid en fatsoen uit dat mooie mondje neuken.'

Dat het hem opwindt, kan ik inderdaad goed merken. Ik pak zijn kleine monster, zoals we hem sarcastisch noemen, en ontdek dat hij inderdaad weer heerlijk hard is. Hard van mij. Hard van het denken aan mij en aan de woorden die ik zeg wanneer we vrijen. Ik voel mijn lichaam ook reageren, pak hem steviger vast en vraag 'O ja?', bij een opgaande beweging van mijn hand die hem de adem beneemt.

'Wat zeg ik allemaal nog meer?' Terwijl ik hem bewerk, begint zijn ademhaling sneller te gaan en hij verschuift zijn heupen om mij beter toegang te geven tot dat heerlijke vlees tussen zijn benen. Zijn warme, chocolade kleurige ogen richten zich op mijn lichtbruine en de intensiteit waarmee hij dat doet, zorgt voor een versnelde ademhaling.

'Je vraagt me om "de liefde met je te bedrijven". Je vraagt me om je te "penetreren", legt hij met zijn sexy, ruwe stem uit.

'Vind je het woord penetratie geil, Guillermo?'

'Niet zozeer het woord penetratie. Maar het feit dat jij het gebruikt en dat er verder geen enkele vrouw op aarde is die die handeling nog zo noemt... en de manier waarop je dat doet, je onzekere, zachte, vrouwelijke stem, en hoe je vervolgens je adem inhoudt in afwachting van mijn reactie...'. Hij trekt mijn gezicht naar zich toe en geeft me een diepe kus die de hete blik van net voelbaar maakt en het vuurtje dat tussen ons brandt verder opstookt.

'Dat. Is. Het. Geilste...'. Hij kust me weer zo intens dat ik denk dat ik erin verdrink. 'Dat ik ooit heb gehoord.' De bewegingen van mijn hand zorgen voor pauzes tussen de

woorden. Wat vind ik het toch heerlijk om deze man op deze manier om mijn vinger te winden. Letterlijk.

‘Ga je me oraal verwennen of ga je me likken, Guy?’

‘Oké. Ik neem het terug. Dát is het geilste dat ik ooit heb gehoord.’

De *dirty talk* is voorbij. Met een efficiënte beweging positioneert hij zichzelf bovenop en beginnen zijn lippen kusjes te regenen op mijn hals, tussen mijn borsten, op mijn buik, steeds verder naar beneden. Mijn lichaam bereidt zich voor, in afwachting op wat zij weet dat gaat komen, en mijn ledematen spannen zich aan. Zijn stem is ruig en schor en ik voel de lucht tegen mijn huid wanneer hij vraagt: ‘Waar is mijn klitje?’

En dát... dát is het geilste dat ik ooit heb gehoord.

‘WAT HEB JE ALLEMAAL moeten verduren, voordat ik je ontmoette, *corazón*?’

We hebben gedoucht en liggen gezellig naakt op bed. Hij houdt ervan zonder kleding te slapen. Dan heeft hij makkelijker toegang, zegt hij. Ik was heerlijk weg aan het doezelen, maar zijn vraag komt uit het niets en ik ben meteen weer helemaal wakker.

‘Wil je dat echt weten?’

‘Ik wil alles over je weten. Ik kan geen genoeg van je krijgen.’ Een warm gevoel overweldigt en beangstigt me tegelijkertijd. Wil ik die hele geschiedenis omhoog halen? Het liefst kijk ik vooruit, naar de toekomst en nooit, maar dan ook nooit meer terug. Maar hij heeft er recht op alles te weten. Net zoals ik ook alles over hem wil weten, waarvan ik weet dat er iets belangrijks verborgen blijft. Een groot gedeelte van hem, die hij nog steeds niet prijsgeeft. Dat doet pijn. Maar ik hoop dat door hem wel

alles over mij te vertellen, hem zal aansporen mij ook binnen te laten. Echt binnen te laten.

‘Wil je weten hoe het was bij de maffia?’

‘Hoe was het om daar te moeten leven, *cariño*?’

Ik haal diep adem en begin, want als ik het snel doe, doet de herinnering misschien minder pijn.

‘Het was, moeilijk, in het begin. Niet vanwege alle mannen met wie ik mijn lichaam moest delen, maar omdat ik mijn vader miste. En mijn moeder. En mijn huis. Mijn kamer en mijn vriendinnen en mijn school. Alles miste ik. Alles.’

‘Waarom ben je eigenlijk niet teruggegaan naar je moeder, lieve schat?’ Bij het woord ‘moeder’ gaan mijn haren overeind staan en voel ik die steen in mijn buik. De steen die er altijd wel is, maar nu zwaarder aanvoelt. Als ik hem dit verhaal ga vertellen, kan ik niet in zijn ogen blijven kijken. Die warme ogen die me met zoveel begrip bestuderen, dat ga ik niet drooghouden, dus ga ik met mijn rug naar hem toe liggen, met mijn heupen in het kommetje die zijn knieën maken. Hij begrijpt me en trekt me met een gespierde arm op mijn buik dicht naar hem toe.

‘Ik ben ook teruggegaan. Dat weet je toch? Je weet toch dat ze de deur voor mijn gezicht dicht heeft getrokken?’ Mijn maag begint te draaien bij de gedachte aan afwijzing en van niet gewild, onwaardig en niet goed genoeg zijn. Het doet mijn hart pijn en knijpt mijn longen tegen elkaar, zodat ik niet genoeg lucht meer krijg.

De hand die op mijn buik ligt, begint geruststellend te strelen. ‘*Mi amor*, rustig maar. Als je er liever niet over praat dan doen we dat niet.’ Deze man is zo lief. Zo ontzettend lief en geduldig. Waar heb ik hem aan verdiend?

‘Nee, het is goed. Het is alleen dat ik er nooit over praat. Met niemand.’ Ik haal diep adem en ga door: ‘Daarna ben ik nooit meer terug geweest naar haar.’

‘Had je dan geen ooms of tantes of grootouders waar je terecht kon?’ Terwijl hij de vraag stelt, pakt hij de dekens die verfrommeld aan onze voeten liggen en trekt ze over ons heen.

‘Mijn vader was enigst kind en zijn ouders waren overleden toen ik een baby was. Mijn moeder had wel een zus en een moeder die nog in leven waren.’ In een poging het strakke gevoel rondom mijn borstkas te laten afnemen, adem ik langzaam en diep in en wacht na een paar seconden voor ik weer uitadem. Guy is stil. Te stil.

‘Guy? Ben je er nog?’ Zijn antwoord komt in de vorm van het knijpen in mijn arm en een lief klein kusje onder mijn oor. Wat hij vervolgens zegt, lijkt nergens op te slaan, maar wanneer ik de woorden laat doordringen slaan ze juist overal op.

‘Op de loopband, hoe jij jezelf daar afstraft, ik dacht dat je dat deed vanwege je verleden als prostituee.’ Hij dwaalt in gedachten af en ik sta op het punt hem te vragen wat het feit dat ik mezelf afbeul op die machine ermee te maken heeft, als hij weer vervolgt: ‘Maar nu denk ik dat je dat doet vanwege de situatie met je moeder. Je straft niet alleen jezelf, maar ook haar.’

‘Neem me niet kwalijk?’ *Chips! Waarom schiet ik in de verdediging?*

Hij gebruikt zijn hand die op mijn buik was beland om me om te draaien en met een indringende, bijna boze blik in mijn ogen te kunnen kijken.

‘Nee, niets “neem me niet kwalijk”, Bebé. Je weet dat ik gelijk heb, anders zou je niet zo reageren.’

‘Waar heb je het in hemelsnaam over?’ Mijn linkerhand bedekt zonder erbij na te denken mijn borsten. Waarom voel ik me nu ineens zo kwetsbaar?

‘Uh, uh... je hoeft je niet te bedekken. Het maakt niet uit of je naakt bent, aangekleed bent of boven of onder de dekens ligt. Het verandert niets aan het feit dat jij geen geheimen voor me hebt, *mi amor*. Ook al zou je mij een van je mooie verhalen willen vertellen en de zaken mooier willen laten lijken dan ze zijn. Ik kijk dwars door je heen meisje.’

Hoe is dit gesprek ineens zo geladen geworden? En waarom is hij nu boos?

‘Ik heb geen flauw idee waar je het over hebt en waarom je nu ineens zo klootzakkerig tegen me doet Guillermo.’

‘Nu raak ik een gevoelige snaar en je weet dat ik dat doe, dus probeer je me af te leiden door ruzie met me te zoeken, door me Guillermo te noemen en me uit te schelden? Nou, dat gaat niet gebeuren, lieve schat. We gaan hierover praten en tot conclusies komen. En ik ga je helpen tegen jezelf te vechten en te winnen.’

Ik begrijp helemaal niets van wat hij nu allemaal zegt en dat komt door dat ge-“lieve schat” van hem. Het enige moment waarop hij me een lieve schat noemt, is wanneer hij pissig op me is en daar heb ik toch zo’n ontzettende hekel aan! Razendsnel ruk ik mezelf uit zijn armen en sta op. In mijn volle naaktheid sta ik in mijn kamer en bedenk wat ik ga doen. Ik moet weg. Ja dat is wat ik moet doen. Ik hoor dat hij ook uit bed klimt en neem snel de paar stappen om bij mijn kledingkast te komen. Ik pak blindelings iets van de hangers af, maar ik ben te traag. Ik voel dat het kledingstuk uit mijn hand wordt gerukt en ik word hardhandig omgedraaid en tegen zijn harde naakte lichaam aangedrukt.

‘Wat denk jij dat je gaat doen, Bébé?’

‘Ik ga weg.’ Met een hand tegen mijn rug drukt hij me nog verder tegen zich aan, zodat er geen afstand meer tussen ons is. Zijn andere hand drukt tegen de achterkant van mijn hoofd, waardoor mijn lippen tegen zijn indrukwekkende borstkas aanliggen, terwijl ik de woorden uitspreek.

‘Jij blijft staan,’ beveelt hij.

‘Wat?’

‘Jij. Blijft. Staan. Als het moeilijk wordt, blijf je staan. Je loopt niet van mij weg. Van ons. Je houdt vast, haalt adem en wacht.’

‘Ik wil weg.’ Hij houdt me nog steeds strak tegen zich aan en ik kan geen kant op.

‘Een diamant heeft geen knuffels nodig, maar druk.’ Zijn cryptische maar lieve woorden doen pijn, zo lief zijn ze. Wat hij probeert te zeggen, is dat hij beseft dat dit geen leuk gesprek is om te hebben, maar wel nodig is en die uiteindelijk, hopelijk, tot mooie dingen zal leiden. Al ben ik daar op dit moment nog niet van overtuigd.

‘Ik vrees dat ik het daar niet mee eens ben, want een diamant moet je wel degelijk opwrijven om het te laten glimmen. En trouwens, ik ben geen diamant.’

‘Klopt. Je bent mooier. Maar wat je ook bent, is bang. En je instinct vertelt je dat je moet doen wat je altijd doet wanneer je bang bent: weglopen. Maar we hadden een afspraak weet je nog?’

‘Ik weet van geen enkele afspraak.’ Met de achterkant van mijn hand veeg ik ruw de tranen weg die zich in mijn ogen beginnen te verzamelen. De verraders.

‘Ben je vergeten wat er de vorige keer gebeurde toen je van me wegliep?’

‘Ik liep niet van je weg! Jij stuurde me weg!’ Ik verhef mijn stem en besef dat dat waarschijnlijk helemaal niet gaat helpen. Het enige wat het doet, is dat hij nog vastbeslotener wordt om zijn gelijk te krijgen.

Stom Barbara! Heel stom! Wat een amateursfoutje zeg. Ben jij nou de beruchte crisisvermijder? Laat me niet lachen.

‘En jij liet het gebeuren! Zoals je dat ook liet gebeuren met je moeder, *mi amor!*’ Zijn handen hebben mijn onderarmen vast en zo houdt hij me op mijn plek, maar wel iets van hem af om mijn gezicht te bestuderen en mijn reactie te pijlen na zijn harde woorden. De harde woorden die heel erg waar zijn, me recht in mijn hart steken en me vanbinnen laten bloeden, de wonden die nooit echt genezen, opnieuw openend.

‘Dus het is mijn schuld? Mijn moeder behandelde mij als een stuk stront! Als een stuk vlees dat alleen maar voor een ding goed was. Haar liefde was niet onvoorwaardelijk. Het was afhankelijk. Ze hield alleen van me zolang ik mooi en slank was en de schoonheidswedstrijden won! Ik kon er niet meer tegen en liep weg. En toen ik terugkwam, wilde ze me niet meer hebben. Ze wilde mij niet, Guy! Ik! Haar enige dochter! Ik was vijftien, Guy! Ik was nog maar een kind! Welke ouder doet nou zo iets?’ Snikkend haal ik adem en probeer mezelf te kalmeren. Mijn gedachten gaan in een razend tempo door mijn hoofd en mijn gevoelens zijn totaal losgeslagen. Mijn ogen richt ik maar naar beneden, want de pijn die ik in zijn ogen herken, maakt alles erger.

Ik voel zijn armen om me heen, zijn warme, harde lichaam tegen de mijne, terwijl ik mezelf laat gaan. Dit is de eerste keer dat ik me zo openstel tegenover iemand anders. Tegenover mezelf. Het doet pijn, maar ergens is het toch wel een beetje

fijn. Het voelt bevrijdend om dit eindelijk aan iemand te kunnen vertellen. Aan iemand die ik vertrouw en die ik niet hoeft te laten geloven dat ik sterk en onverwinnelijk ben. Iemand die om me geeft om wie ik ben en die niet onder de indruk is van de Barbara die ik aan de rest van de wereld laat zien. Hij houdt juist van de Barbara die zich kwetsbaar durft op te stellen en eerlijk tegen zichzelf durft te zijn. Dat is een Barbara die zich, sinds ik met Guy ben, steeds vaker laat zien en waar ik nog een beetje aan moet wennen. Maar het is wel iemand voor wie ik steeds meer respect begin te krijgen. Ondanks alle drama waar dat proces mee gepaard gaat.

Hoe lang ik daar tegen hem aan sta weet ik niet. Het zou weleens uren kunnen zijn, voordat ik mezelf een beetje heb herpakt en de tranen kan laten stoppen met vloeien. Zoals gewoonlijk heeft Guy daar begrip voor en beweegt ons zachtjes heen een weer, terwijl hij me lieve kusjes op mijn door tranen bedekte hals, wangen, oogleden, voorhoofd en kin geeft.

Na een lange stilte voel ik de lucht die zijn zacht uitgesproken woorden veroorzaken tegen mijn haar op mijn hoofd: 'Je was toen nog maar een kind, *mi amor*. Je wist niet beter. Maar nu ben je een volwassen vrouw en kun je niet anders dan terugkijken en ervan leren.'

'Hoe kom jij zo wijs?' Zijn armen laten me wat losser en daardoor kan ik nu een stap naar achteren nemen en omhoog kijken in zijn mooie, intelligente ogen.

'Eerder een wijsneus,' antwoordt hij, en met zijn wijsvinger duwt hij mijn kin omhoog om zijn lippen kort tegen de mijne aan te drukken.

'Maar als volwassene moet en kun je niet anders dan je afvragen, waarom je nooit meer terug bent geweest, Bebé.

Waarom je nu, twintig jaar later, nog steeds zoveel pijn hebt. Waarom je de keuze hebt gemaakt naar de criminele maffia terug te gaan in plaats van naar je familie die van je houdt. Naar je moeder die van je houdt.'

'Ze houdt niet van me. Je stuurt je bloedeigen kind toch niet weg? Dat is toch geen liefde?'

'Kun je je echt niet in haar verplaatsen, *mi amor*? En haar proberen te begrijpen in plaats van vast te houden aan al dat verdriet en boosheid?'

'Mag ik nu mijn kleren weer aan?' Vraag ik plotseling. Want hij stelt een hele goede vraag, maar eentje die ik nu nog niet kan beantwoorden. Een vraag die ik misschien nooit zal kunnen beantwoorden.

'Oké. Oké. Ik laat je met rust. Maar er is nog één ding waarover ik je wil vragen om na te denken.'

'Ik weet niet of nadenken iets goeds is, Guy.'

'Kun jij met je beslissing leven? Je beslissing om je moeder geen tweede kans te geven? Haar niet te vragen naar de redenen voor haar gedrag? Vraag jezelf alsjeblieft af of je haar niet genoeg hebt afgestraft, *corazón*. Vraag jezelf daarbij af of je haar aan het afstraffen bent, of jezelf.'

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand. Wie is de slechterik in dit land?

2. Passie-aanval

Guillermo

‘Dus dat meisje dat je leuk vindt, hoe ga je haar nou aanpakken?’ Ik zak door mijn knieën om mijn neefje goed aan te kunnen kijken.

‘Moet ik haar *pakken*?’ Zijn grote blauwe ogen kijken me vragend aan en hij neemt een stap naar achteren. Het was niet mijn bedoeling hem schrik aan te jagen, dus leg ik geruststellend een hand op zijn schouder.

‘Nee, nee, juist niet! Je mag *nooit* zomaar aan een meisje zitten. Wat ik bedoelde is: wat ga je daaraan doen?’

‘Niets... wachten.’ Beide schouders gaan omhoog en zijn blonde hoofdje maakt een knik.

‘Pff. Wachten... echte mannen wachten niet. Echte mannen nemen de leiding. Als jij haar leuk vindt, moet je haar dat laten weten.’ Mijn toon kan niet overtuigender zijn.

‘Is dat hoe je Barbara versierd hebt? Heb je haar verteld dat je haar een lekkerding vond?’

Maldición! Dit gesprek gaat helemaal de verkeerde kant op. Ik begin te twijfelen of ik wel de juiste persoon ben om de tienjarige Storm te leren hoe hij aan een vrouw moet komen. Als ik eerlijk zijn vraag zou beantwoorden, zou mijn antwoord namelijk een keiharde nee moeten zijn. Tussen mij en Barbara

ging het helemaal niet zo. Wij haatten elkaar zo erg in het begin dat het een wonder is dat we samen geëindigd zijn.

‘Het maakt niet uit hoe het tussen mij en Barbara is begonnen. Wat uitmaakt is dat jij actie onderneemt. Het leven is kort. Je moet ervan genieten en geen kansen mislopen, terwijl je wacht tot er iets gebeurt wat misschien nooit gaat gebeuren. Dus, wat wordt je openingszin?’

‘Wat is een openingszin?’

‘Dat is wat je tegen haar zegt om het ijs te breken.’

‘Welk ijs oom G?’ Zijn wenkbrauwen bewegen naar elkaar toe en ik ben hier blijkbaar heel slecht in.

‘O! Volgens mij heb ik dat laatst gezien op Netflix. Er was een man in een kroeg en die had een hele goeie zin om een vrouw mee te versieren!’

‘Okay, vertel!’ Het zal mij benieuwen.

‘Die man stapte op die vrouw af en volgens mij zei hij...’ Storm gaat iets steviger staan, ‘Heb jij soms de stoep geraakt toen je uit de hemel kwam vallen?’

‘De stoep geraakt?’ Ik schiet in de lach. Storm kijkt me onbegrijpelijk aan. Als mijn lachuitbarsting te lang duurt, doet hij zijn armen over elkaar heen, kijkt me boos aan en vraagt: ‘Is dat grappig?’

‘Ja! Dat is grappig!’

‘Waar hebben jullie het toch over?’ De zoete stem van mijn Bébé onderbreekt ons onderonsje. Ik vergeet soms dat ze geen Nederlands spreekt.

‘Ik probeer Storm een openingszin te leren. Hij wil een meisje uit zijn klas versieren.’ Leg ik snel in mijn beste Engels uit.

Ze loopt naar ons toe en bekijkt zichzelf in de spiegel die naast de voordeur hangt. Ze ziet er geweldig uit in een strakke

huidskleurige jurk met glanzende witte kraaltjes. We gaan zometeen naar de officiële opening van haar garage en ze heeft er zoals gebruikelijk voor gezorgd dat ze eruit ziet om op te vreten. Ze strijkt de stof naar beneden langs haar geweldige silhouet. Dat prachtige lijf waar ik zo verslaafd aan ben dat ik bijna jaloers zou worden op haar handen.

Ze kijkt Storm aan en zegt: ‘Je moet haar gewoon een complimentje geven, Storm. Iedereen weet toch dat openingszinnen niet werken?’ Ze heeft haar wenkbrauw opgetrokken, waardoor het voor mij duidelijk is dat ze het onzin vindt dat ik de jongen advies geef, terwijl onze ontmoeting nou niet bepaald soepeltjes ging.

Ik vertaal wat ze net gezegd heeft en Storm lijkt het te begrijpen: ‘*You are pretty*,’ zegt hij tegen haar. Loopt deze jonge casanova nu *mijn* vrouw te versieren? Ach ik kan het hem niet kwalijk nemen, want dat zou ik ook doen als ik hem was. Ik kan niet anders dan respect hebben voor hoe hij daar staat en zijn best doet er zo schattig mogelijk uit te zien, terwijl hij dat tegen haar zegt. Er verschijnt een glimlach op haar mooie gezicht, ze buigt voorover, strijkt met haar wijsvinger over zijn kleine neusje en geeft hem een kusje op zijn wang.

‘En? Wat vind je ervan? Zit mijn haar wel goed?’ Haar kin en borsten omhoog duwend neemt ze een stap naar achteren. Mijn blik zegt alles wat ik met mijn woorden niet kan zeggen, aangezien mijn neefje hier staat. Toch probeer ik mijn primaire reactie, die ik altijd heb als ik haar zie, te beteugelen, en haar niet met mijn ogen uit te kleden, terwijl ik mijn t-shirt onderkwijl.

Storm voelt aan dat dit gesprek een wending gaat nemen die niet voor zijn puberende oortjes geschikt is.

‘Ik ben in de keuken even een colaatje pakken,’ verklaart hij. Ik aai hem over zijn bol terwijl hij langs me loopt.

‘En?’ vraagt ze, terwijl ze zichzelf in de spiegel bekijkt en haar buik een beetje inhoudt. Wanneer ik geen antwoord geef, zie ik haar gezichtsuitdrukking veranderen in iets wat ik ontzettend onaantrekkelijk vind. Van de onzekerheid en angst in haar ogen word ik misselijk. Misselijk en boos, want dit is de Barbara die zoveel belang hecht aan haar uiterlijk, dat ze bereid is zichzelf kapot te trainen om maar mooi en goed genoeg gevonden te worden. Ze begrijpt nog steeds niet dat de enige die ertoe doet wat ze van haar vindt, zij zelf is.

Hoe kan deze vrouw er telkens zo goed in slagen me het ene moment bewondering en trots te laten voelen, en het andere zoveel boosheid? Mijn kaken verstrakken en ik probeer adem te halen om niet te ontploffen.

‘Ga je me geen complimentje geven, Guy?’ Zich totaal onbewust van mijn opkomende woede draait ze zich voor de spiegel en inspecteert haar heerlijk sappige kont.

‘Je hebt geen complimentjes nodig.’ Mijn stem is zacht en zou haar moeten waarschuwen, maar ze gaat gewoon door.

‘Wanneer je date zoveel moeite heeft gedaan om er mooi uit te zien, is het wel zo netjes om haar een complimentje te geven, vind je niet?’

Ik trek haar aan een arm naar me toe, weg van die spiegel. Ze schrikt. Goed zo, denk ik. Nu heb ik je aandacht en niet die stomme spiegel. Met mijn andere hand pak ik haar andere elleboog en kijk indringend in haar geschrokken ogen.

‘Over je uiterlijk heb jij geen complimentjes nodig. Je zou niet lelijk kunnen zijn al deed je je best. Ik zou geen betere versie van jou kunnen dromen.’

‘Als je me mooi vindt, waarom zeg je dat dan niet? Ben je boos?’

‘Dat heb je goed gezien. Ik ben razend, omdat ik dacht dat ik wel duidelijk heb gemaakt hoe geweldig ik je vind. Nog belangrijker is dat er ontzettend veel redenen zijn waarom ik je geweldig vind en dat je uiterlijk daarbij niet eens in de top tien komt.’

‘Niet in de top tien?’

‘*Not even close.* De reden waarom ik nu zo pissig ben, komt door de blik die ik in je gezicht zie in afwachting van mijn complimentje. Een onzekere en angstige uitdrukking die voor mij bevestigt dat je nog steeds obsessief bezig bent met je uiterlijk. Zo erg dat ik verbaasd ben dat je überhaupt werk gedaan krijgt, aangezien je het grootste gedeelte van de dag bezig bent in een of andere spiegel te kijken, om elk klein foutje onder de loep te het nemen en te bedenken hoe je dat gaat fixen.’

Mijn woorden doen haar pijn. Ik zie dat de bambi-ogen weer hun intrede doen. Ze probeert haar armen los te trekken. Ik wil haar geen pijn doen. Waarom doe ik dat toch telkens? Maar ik laat haar nu echt niet gaan. *No way.* Het is haar eerste reactie om weg te rennen. Dat besef ik maar al te goed en daarom houd ik haar nog steviger vast. We staan nu zo dicht tegen elkaar aan dat ik de bloemachtige geur van haar parfum ruik. Die heerlijk typische Barbaralucht heeft een kalmerend effect op me. Ik haal diep adem en druk mijn lippen op de hare. Mijn handen laten haar armen los en vliegen naar haar gezicht om haar hoofd aan beide kanten te begeleiden, zodat ik mijn kus kan verdiepen. Na een paar momenten ontspant ze. Dan laat ik los en vervolg: ‘Ik complimenteer je liever, omdat je intelligent bent. Of omdat je een goede vriendin bent. Of omdat je zo goed weet wat je wilt.’

‘Waarom dan geen complimentje over mijn uiterlijk waar ik toch zo hard voor werk?’

‘Omdat ik maar al te goed beseft dat jij een hele ongezonde relatie hebt met je uiterlijk. Het is bijna ziekelijk, Bebé. Hoe moet dat straks als je grijze haren krijgt? Of wanneer je rimpels krijgt? Of wanneer je zwangerschapsstriemen op je buik krijgt? Kun je dat dan wel aan zonder door te draaien?’

Het is de eerste keer dat ik iets over zwangerschap roep en ze zegt verbaasd: ‘Zwangerschapsstriemen?’

‘Ja. Natuurlijk.’ Ik doe alsof het de normaalste zaak van de wereld is dat ik blijkbaar kinderen met haar wil. Alsof dit niet de eerste keer is dat het idee in me opkomt en dat ik mezelf niet verbaas door het feit dat het me absoluut niet afschrikt.

‘Dus je bent niet boos, maar je wilt me bezwangeren?’

‘Ik ben wél boos.’ Dit is een wanhopige poging om het gesprek terug te krijgen, ver weg van het hele samen kinderen krijgen onderwerp.

‘Niet waar.’ De woorden komen halflachend uit haar mond. Vindt ze me nou grappig? Ik ben niet grappig. Ik ben boos!

‘Welles.’ Dat zou haar ervan moeten overtuigen. Goed zo Guy! Zielig gewoon...

‘Nee, je was niet boos. Het was iets anders...’ In haar ogen zie ik een ondeugende blik. De bambi-ogen en de onzekerheid zijn verdwenen. Mijn hart maakt een sprongetje, want het is een blik die ze begeleidt met een schuin glimlachje. Haar engelachtige gezicht krijgt een iets stoutere *look*.

‘Wat was ik dan als ik niet boos was? Ik bedoel... bèn!’ Verbeter ik mezelf.